

Τοῦ ποιητῆ ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ

Ἐνας ἀπὸ τοὺς κορυφαίους Ἑλληνες ποιητῆς καὶ αἰσθητικούς, ὁ ἀλησμόνητος Κώστας Οὐράνης, ἦταν ἀπὸ τοὺς λίγους διανοούμενους πὺ εἶχε ἐπισκεφθῆ προπολεμικὰ τὴν ΑΧΑΪΑ—CLAUSS. Ἦλθε, τότε μόνος τοῦ ἀπροσάλεστος, ὀδηγούμενος ἀπὸ τὸ περιγητικὸ τοῦ πάθος.

Στὸ βιβλίο τοῦ «Γλαυκοὶ Δρόμοι» ἀναφέρεται στὴν Πάτρα καὶ ἰδιαιτέρως στὴν ΑΧΑΪΑ—CLAUSS.

Τὸ κομμάτι ἐκεῖνο, ὁ ἀείμνηστος δημιουργὸς τοῦ SOL Y SOMBRA τὸ ὀνομάζει «Μ' ἓνα Γιουγκοσλαβικὸ πλοῖο στὰ Ἑλληνικὰ Νησιά».

Παραθέτομε τὸ σχετικὸ ἀπόσπασμα.

ΑΝΤΙΘΕΤΑ στὸ ἴδιο αὐτὸ ταξίδι συμφιλώθηκα μὲ τὴν Πάτρα.

Ὅσες φορές εἶχα περάσει ἀπὸ κεῖ ἦταν γιὰ μιὰ—δυσὸ ἄρες μονάχα, καὶ δὲν εἶχα δεῖ ποτὲ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν παραλία τῆς καὶ τοὺς παραλιακοὺς δρόμους. Γι' αὐτὸ καὶ τὴ θεωροῦσα μιὰν ἀπὸ τίς πιὸ πληκτικὲς πόλεις—ὕστερα ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ—κι' ἀνάπεμπα κάθε φορὰ αἶνους στὸ Θεό, ποὺ δὲν μοῦ τὴν εἶχε ὀρίσει γιὰ τόπο διαμονῆς. Ἡ σκόνη τῆς παραλίας καὶ ἡ νύστα τῶν μαγαζιῶν τῆς ἦταν οἱ μόνες ἀναμνήσεις ποὺ μοῦ ἄφηνε κάθε μου ἐπίσκεψη.

Τὴν ἴδια ἐντύπωση μοῦ ἔκανε καὶ τώρα ἡ Πάτρα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως γνώρισα κάτι ποὺ δὲν εἶχα γνωρίσει σὲ προηγούμενα περάσματα: τὸν κάμπο τῆς.

Ἐκανα τὴ διαδρομὴ τοῦ μὲ αὐτοκίνητο. Ὁ δρόμος ἦταν ἄθλιος καὶ τὸ αὐτοκίνητο πιὸ ἄθλιο ἀκόμα. Ὁ πρῶτος θύμιζε montagne russes καὶ τὸ δεῦτερο ἓνας μικροσκοπικὸς Βεζούβιος. Τὸ ψυγεῖο τοῦ ἐβγαζε ἀδιάκοπα πυκνοὺς ἀτμούς καὶ μὲ πιτσιλιζε μὲ βραστὸ νερό. Ὁ κάμπος ὅμως, ὦ! ὁ κάμπος ἦταν ὄνειρώδης. Βρισκόταν, ὅπως λέει ὁ ποιητῆς, στὴν καλὴ καὶ γλυκιὰ τοῦ ὄρα. Γεμάτος περιβόλια, μύριζε πέρα ὡς πέρα ἀπὸ τ' ἀρώματα μοσχοτιῶν, λεμονιῶν καὶ ναποῦ χόρτου. Χιλιόμετρα καὶ χιλιόμετρα κυλούσαμε σὲ μιὰ θάλασσα πρασινάδας, ὀλη δροσιά καὶ γαλήνη ποὺ ἀνάμεσά τῆς λεύκαζαν σπιτάκια καὶ ἐπαύλεις μὲ φράχτες γεμάτους ἀνθισμένες τριανταφυλλίες.

Τέρμα τοῦ περιπάτου ἦταν ἓνας λόφος ὅπου βρίσκεται τὸ ἐργοστάσιο Οἴνποιιας CLAUSS. Τὸ ἐργοστάσιο μπορεῖ νὰ βεβαιώσω ὅτι εἶναι χτισμένο στὸ ὀραιότερο τοπίο ποὺ μπορεῖ νὰ ὀνειρευτεῖ ὄχι ἀπλῶς ἓνα ἐργοστασιάρχης—γιατὶ αὐτὸ δὲ λέει τίποτα—ἀλλὰ ἓνας ποιητῆς. Ἀσφαλῶς ὁ Κλάους αὐτὸς θάταν ποιητῆς—ἀδιάφορο ἀντὶ γιὰ ποιήματα ἔκανε κρασιά. Μήπως καὶ ὁ Λαμαρτίνος στὰ τέλη τῆς ζωῆς τοῦ δὲν ἔκανε κι', ἐκεῖνος τὸν ἔμπορο κρασιῶν;

Ὁ λόφος αὐτὸς ξεπερνοῦσε σ' ὀμορφιά κι' ἀρμονία τοὺς πιὸ φημισμένους τῆς Τοσκάνης. Στὶς ρίζες τοῦ, ὕπῆρχε ἓνα μικρὸ ἀλλὰ πυκνότατο δάσος ἀπὸ τεράστια πλατάνια. Τὰ κορμιά τοὺς ἦταν σκεπασμένα μὲ κισσό, φλύαρα νερὰ κυλοῦσαν ἀνάμεσά τοὺς, καὶ στὰ φυλλάματά τοὺς, ποὺ ἄπλωναν σκοταδεροὺς ἴσκιους, κελαηδοῦσαν ἀηδόνια. Ὁ ἴδιος ὁ λόφος, σκεπασμένος μὲ καρπερὰ δέντρα, κυπαρίσσια καὶ παχιὰ χλόη καταστικτὴ μ' ὄλα τ' ἀνοιξιὰτικα ἀγριολούλουδα, ἦταν ἓνας θεῖος ἐξῶστος ἀπ' ὅπου τὸ μάτι ἀγκάλιαζε ἓνα μεγαλειώδες Πανόραμα: ὄλο τὸν πατρινὸ Κόλπο καὶ τ' ἀντικρινὰ βουνὰ τῆς Ἀκαρνανίας.

Ἦταν ἡ ὄρα τοῦ δειλινοῦ δταν στάθηκα στὸ «μπελβεντέρε» τοῦ ἐργοστασίου γιὰ νὰ χαρῶ τὴ μαγευτικὴ θέα. Ὁ οὐρανὸς εἶχε τὰ γαλάζια καὶ ρόδινα χρώματα ὀρτανσιῶν, ὁ κόλπος τίς ἀτσάλινες ἀποχρώσεις φιδῶν, καὶ τὰ βουνά, μακρινὰ καὶ ἀθέμελα, ἦταν σὰ μιὰ σταχτογάλαζη

ΚΛΑΟΥΣ

Ο ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΟΣ

ΛΟΦΟΣ...

ἄχνα μέσα στὴν ὀλοκάθαρη ἀτμόσφαιρα.

Ἐμείνα ἐκεῖ πολὺ, παρακολουθώντας ὄλες τίς φάσεις τοῦ ἡλιοβασιλέματος σάν ἱεροτελεστία. Ὅσο ὁ ἥλιος ἔγερνε κατὰ τὸ ἰόνιο, τόσο τὰ χρώματα τοῦ κάμπου, τῶν βουνῶν, τ' οὐρανοῦ καὶ τῆς θάλασσας ἔπαιρναν ρευστότερους, μουσικότερους τόνους. Καὶ δταν ἡ καρὲνα τοῦ ἡλίου βυθίστηκε μέσα στὴ θάλασσα σάν ἓνα ναυάγιο καραβιοῦ, εἶδα νὰ διαχύνεται στὴν ἐπιφάνεια τῶν νερῶν τοῦ κόλπου ἓνα φορτίο ἀπὸ πορφυρὰ τριαντάφυλλα.

Αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα μοῦ χάρισε, γιὰ συμφιλώση, ἡ Πάτρα.

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

Τὸ γραφικὸ ἐκκλησιάκι τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ στὸ ἀρκτικὸ μέρος τοῦ ἐργοστασίου μας. Ἀφιερωμένο στὴ μνήμη τῆς συζύγου τοῦ Γουσταύου Clauss Θωμαΐδος τὸ γένος Καρπούνη